

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

14 stycznia

№ 2.

Rok 1929.

T R E Ś Ć :

UMOWA

- Poz.:** 16—między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Serbów, Kroatów i Słoweńców, dotycząca stosunków prawnych obywateli obu Stron, podpisana w Belgradzie dn. 4 maja 1923 r. 23
- 17—Oświadczenie rządowe z dnia 7 grudnia 1928 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych umowy między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Serbów, Kroatów i Słoweńców, dotyczącej stosunków prawnych obywateli obu Stron, z protokołem końcowym, podpisanych w Belgradzie dn. 4 maja 1923 r. 41

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

- Poz.:** 18—z dnia 20 grudnia 1928 r. w sprawie odstąpienia gminie m. st. Warszawy na cele rozbudowy miasta gruntów państwowych na b. forcie Dąbrowskiego w Warszawie 41
- 19—z dnia 20 grudnia 1928 r. zmieniające rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1927 r. w sprawie zaliczenia poszczególnych grup funkcjonarjuszów o specjalnych kwalifikacjach w dziale Ministerstwa Robót Publicznych do kategorii funkcjonarjuszów niższych, ustalenia ich tytułów, oraz zaszeregowania ich do grup uposażenia 41

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

- Poz.:** 20—Spraw Wewnętrznych z dnia 25 września 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o położnych 42
- 21—Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 grudnia 1928 r. o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o emigracji 45

16.

Przekład.

U M O W A

między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Serbów, Kroatów i Słoweńców, dotycząca stosunków prawnych obywateli obu Stron, podpisana w Belgradzie dnia 4 maja 1923 r.

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dn. 14 maja 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 462)

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,
MY, STANISŁAW WOJCIECHOWSKI,
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

Dnia czwartego maja tysiąc dziewięćset dwudziestego trzeciego roku podpisana została w Belgradzie między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Serbów, Kroatów i Słoweńców umowa dotycząca stosunków prawnych obywateli obu Stron o następującem brzmieniu dosłownem:

C O N V E N T I O N

entre la Pologne et le Royaume des Serbes, Croates et Slovènes, concernant les relations juridiques de leurs ressortissants, signée à Belgrade le 4 mai 1923.

AU NOM DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE,
NOUS, STANISŁAW WOJCIECHOWSKI,
PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE,

à tous ceux, qui ces présentes Lettres verront,
Salut:

Une Convention entre la République de Pologne et le Royaume des Serbes, Croates et Slovènes, concernant les relations juridiques de leurs ressortissants, ayant été signée à Belgrade le quatre mai mil neuf cent vingt trois, Convention, dont la teneur suit:

UMOWA

między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Serbów, Kroatów i Słoweńców dotycząca stosunków prawnych obywateli obu Stron.

Rzeczpospolita Polska i Królestwo Serbów, Kroatów i Słoweńców, pragnąc uregulować stosunki prawne swych obywateli w sprawach cywilnych i karnych, postanowiły zawrzeć unowę.

W tym celu Wysokie Strony umawiające się zamianowały swymi pełnomocnikami:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

P. Zdzisława Okęckiego, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego Rzeczypospolitej w Belgradzie.

Jego Królewska Mość
Król Serbów, Kroatów i Słoweńców:

P. Dragoljoub Arangélovitch'a, Profesora Wydziału prawnego w Belgradzie,
P. Janko Babnika, Prezydenta Sądu Apelacyjnego w Lublanie, którzy po wymianie pełnomocnictw, uznanych za dobre i należyte co do formy, zgodzili się co do następujących postanowień:

DZIAŁ I.

SPRAWY CYWILNE.

Rozdział I.

Ochrona prawna w sprawach cywilnych.

Art. 1.

Obywatele każdej ze Stron umawiających się będą na obszarze drugiej Strony w sprawach cywilnych pod względem ustawowej i sądowej ochrony osoby i mienia traktowani narówni z obywatelami własnymi.

W tym celu zapewnia się im swobodny dostęp do sądów przed którymi mogą występować pod temi samymi warunkami, jak krajowcy.

Art. 2.

Na obywateli jednego z Państw umawiających się, którzy występują przed sądami drugiej Strony jako powodowie lub interwenjenci, nie wolno nakładać obowiązku zabezpieczenia lub deponowania pod jakąkolwiek nazwą, czy to z tytułu ich charakteru cudzoziemców, czy też z powodu, iż nie mają w danem Państwie miejsca zamieszkania lub pobytu.

Ta sama zasada stosuje się do składania zaliczki, której należałoby zażądać od powoda lub interwenjenta celem zabezpieczenia kosztów sądowych.

Art. 3.

Jeżeli w jednym z Państw umawiających się zasądzono na zwrot kosztów sporu powoda lub interwenjenta, który w myśl art. 2 niniejszej umowy lub w myśl

CONVENTION

entre la Pologne et le royaume des Serbes, Croates et Slovènes concernant les relations juridiques de leurs ressortissants.

La République Polonaise et le Royaume des Serbes, Croates et Slovènes désirant régler les relations juridiques des ressortissants respectifs dans les matières civiles et pénales ont résolu de conclure une convention.

A cet effet les Hautes Parties Contractantes ont nommé leurs plénipotentiaires:

Le Président de la République Polonaise:

M. Zdzisław Okęcki, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire de la République à Belgrade.

Sa Majesté le roi des Serbes, Croates et Slovènes:

M. Dragoljoub Arangélovitch, Professeur de la Faculté de droit de Belgrade, et
M. Janko Babnik, Président de la Cour d'Appel de Ljubljana.

Lesquels, après avoir échangé leurs pleins pouvoirs reconnus en bonne et due forme, ont convenu des dispositions suivantes:

PARTIE I.

MATIÈRES CIVILES.

Chapitre I.

Protection légale en matières civiles.

Article premier.

En ce qui concerne les matières civiles, les ressortissants d'une des Parties Contractantes jouiront sur le territoire de l'autre Partie de la même protection légale et judiciaire que les ressortissants du pays quant à leurs personnes et leurs biens.

Dans ce but ils auront accès libre aux tribunaux et pourront s'y adresser aux mêmes conditions que les ressortissants du pays.

Art. 2.

Aucune caution ni dépôt, sous quelque dénomination que ce soit, ne peut être imposé, à raison soit de leur qualité d'étrangers, soit du défaut de domicile ou de résidence dans le pays, aux ressortissants d'un des États Contractants, ayant leur domicile dans l'un de ces États, qui seront demandeurs ou intervenants devant les tribunaux d'un autre de ces États.

La même règle s'applique au versement qui serait exigé des demandeurs ou intervenants pour garantir les frais judiciaires.

Art. 3.

Les condamnations aux frais et dépens du procès, prononcées dans un des États Contractants contre le demandeur ou l'intervenant dispensés de la caution,

ustawy obowiązującej w Państwie, gdzie wniesiono skargę, był uwolniony od dania zabezpieczenia, deponowania lub złożenia zaliczki, wówczas wspomniane orzeczenia o zwrocie kosztów sporu na żądanie, zgłoszone w drodze dyplomatycznej lub nawet bezpośrednio przez stronę interesowaną, będą na obszarze drugiej Strony umawiającej się uznane za wykonalne przez władzę właściwą, za co nie można żądać żadnych kosztów.

Ta sama zasada stosuje się do orzeczeń sądowych, którymi później ustalono wysokość kosztów sporu.

Pod orzeczeniami sądowymi rozumieć należy również uchwały ustalające koszty, które w granicach swej właściwości wydają pisarze (sekretarze) sądowi.

Art. 4.

Orzeczenia o kosztach będą bez wysłuchania stron jednak z zastrzeżeniem dla strony skazanej prawa rekursu uznane za wykonalne na zasadzie ustawodawstwa obowiązującego w Państwie, w którym mają być wykonane.

Władza powołana do rozstrzygnięcia wniosku o uznanie wykonalności winna przy rozpoznawaniu sprawy ograniczyć się do następujących kwestyj:

1) czy wygotowanie orzeczenia odpowiada warunkom przepisanych dla jego mocy dowodowej w ustawach Państwa, w którym orzeczenie wydano;

2) czy orzeczenie ze stanowiska tych ustaw uzyskało prawomocność.

Dla wykazania tych warunków wystarcza zawiadomienie właściwej władzy Państwa wzywającego, że orzeczenie uzyskało prawomocność.

Do wniosku należy dołączyć uwierzytelniony przekład na język oficjalny władzy wezwanej tenoru orzeczenia oraz zaświadczenia jego prawomocności. Przekład winien być uwierzytelniony przez dyplomatycznego lub konsularnego przedstawiciela Państwa wzywającego lub przez tłumacza zaprzysiężonego Państwa wzywającego lub wezwanego. Każdej Stronie umawiającej się wolno także swoich sędziów upoważnić do tego rodzaju uwierzytelnień.

Za język oficjalny w znaczeniu niniejszej umowy będzie uważany po Stronie polskiej język polski, po Stronie Królestwa Serbów, Kroatów i Słowenów język serbsko-kroacko-słoweński.

Art. 5.

Obywatele jednej Strony umawiającej się będą na obszarze drugiej Strony dopuszczeni do korzystania z prawa ubogich pod temi samemi warunkami, jak własni obywatele.

Art. 6.

Świadcstwo ubóstwa musi być wystawione przez władzę zwykłego miejsca pobytu proszącego, albo w braku takiego miejsca pobytu przez władzę chwilowego miejsca pobytu.

Jeżeli proszący nie przebywa na obszarze Stron umawiających się, wówczas wystarcza świadectwo właściwego przedstawiciela dyplomatycznego lub konsularnego.

Art. 7.

Władza powołana do wydawania świadectwa ubóstwa może u władz drugiej Strony umawiającej się za-

du dépôt ou du versement en vertu soit de l'article 2, alinéa 1 et 2, soit de la loi de l'État, où l'action est intentée, seront sur une demande faite par la voie diplomatique, ou, s'il y a lieu, présentée directement par la partie intéressée, rendues gratuitement exécutoires par l'autorité compétente dans l'autre État Contractant.

La même règle s'applique aux décisions judiciaires par lesquelles le montant des frais du procès est fixé ultérieurement.

Aux décisions judiciaires dans le sens précité seront assimilés les relevés des frais, présentés par les greffiers des tribunaux dans les limites de leur compétence.

Art. 4.

Les décisions relatives aux frais et dépens seront déclarées exécutoires sans entendre les parties, mais sauf recours ultérieur de la partie condamnée, conformément à la législation du pays, où l'exécution est poursuivie.

L'autorité compétente pour statuer sur la demande d'exequatur se bornera à examiner:

1) si, d'après la loi du pays, où la condamnation a été prononcée, l'expédition de la décision réunit les conditions nécessaires à son authenticité;

2) si, d'après la même loi, la décision est passée en force de chose jugée.

Pour satisfaire aux conditions précitées il suffira d'une déclaration de l'autorité compétente de l'État requérant constatant que la décision est passée en force de chose jugée.

La demande devra être accompagnée d'une traduction légalisée en langue officielle de l'autorité requise de la teneur de la décision respective, ainsi que de la déclaration quant à la force de chose jugée. Ladite traduction devra être légalisée par un représentant diplomatique ou consulaire de l'État requérant ou bien par un traducteur assermenté de l'État requérant ou de l'État requis. Chacune des Parties Contractantes est libre d'autoriser également ses juges à opérer ladite légalisation.

Comme langue officielle sera entendu du côté polonais la langue polonaise et du côté du Royaume des Serbes, Croates et Slovènes la langue serbe - croate-slovène.

Art. 5.

Les ressortissants d'un des États Contractants seront admis dans l'autre État Contractant au bénéfice de l'assistance judiciaire gratuite, comme les ressortissants du pays eux-mêmes.

Art. 6.

Le certificat d'indigence doit être délivré par les autorités de la résidence habituelle du requérant ou, à défaut de celle-ci, par une des autorités de sa résidence actuelle.

Si le requérant ne réside pas sur le territoire des Parties Contractantes, suffit l'attestation de son représentant diplomatique ou consulaire compétent.

Art. 7.

L'autorité compétente pour délivrer le certificat d'indigence pourra prendre des renseignements sur la

sięgnąć wyjaśnień o stosunkach majątkowych proszącego.

Władzy, która ma rozstrzygnąć o wniosku w przedmiocie przyznania prawa ubogich, służy w granicach jej atrybucyj urzędowych prawo badania przedłożonych jej świadectw i wyjaśnień.

Jeżeli obywatelowi jednej ze Stron umawiających się przyznały właściwe władze prawo ubogich, w takim razie prawo to będzie mu przysługiwało także przy wszystkich czynnościach proceduralnych, dotyczących tej samej sprawy, które będą przedsięwzięte przed władzami sądowymi drugiej Strony.

Rozdział 2.

Pomoc prawna w sprawach cywilnych.

I. Postanowienia ogólne.

Art. 8.

Obie Strony umawiające się będą sobie wzajemnie na żądanie udzielały pomocy prawnej w sprawach cywilnych, handlowych i sądownictwa niespornego, przy czym władze sądowe będą porozumiewały się bezpośrednio.

Do bezpośredniego wysyłania wniosków o doręczenia i pism rekwizycyjnych są powołane wszystkie władze sądowe, do ich przyjmowania Prezesi Trybunałów pierwszej instancji. Załatwienie należy zawsze wysłać bezpośrednio do władzy wzywającej.

W razie niewłaściwości władzy wezwanej należy wezwanie przesłać z urzędu do właściwej władzy tego samego Państwa.

Art. 9.

Wnioski o doręczenie i pisma rekwizycyjne należy wystosować w języku oficjalnym Strony wzywającej. Uwierzytelnienia nie potrzeba; pismo należy jednak zaopatrzyć pieczęcią urzędową władzy wzywającej.

Dokumenty i inne pisma sporządzone w wykonaniu rekwizycji należy wystosować w języku oficjalnym Strony wezwanej albo, jeżeli to nie miało miejsca, zaopatrzyć w uwierzytelniony przekład na ten język.

Art. 10.

Pismo rekwizycyjne winno zawierać: określenie przedmiotu wezwania, oraz w razie potrzeby krótkie przedstawienie sprawy i oznaczenie stron według ich nazwiska, zawodu i miejsca zamieszkania lub pobytu.

We wnioskach o doręczenie należy wymienić także adres odbiorcy i rodzaj pisma, które należy doręczyć.

Art. 11.

Władza sądowa, zarządzająca wykonanie danego wniosku, zastosuje pod względem form postępowania ustawy krajowe.

Wnioskowi władzy wzywającej, aby zastosowano pewną formę szczególną, należy jednak uczynić zadość, jeżeli ustawy Strony wezwanej formy tej nie zabraniają.

situation de fortune du requérant auprès des autorités de l'autre État Contractant.

L'autorité chargée de statuer sur la demande d'assistance judiciaire gratuite conserve, dans les limites de ses attributions, le droit de contrôler les certificats et renseignements qui lui sont fournis.

La partie, à laquelle a été accordé le droit d'indigence par l'autorité compétente d'une des Parties Contractantes, jouit de ce bénéfice aussi dans tous les actes de procédure se référant à la même cause devant les autorités judiciaires de l'autre Partie Contractante.

Chapitre 2.

Bons offices en matières civiles.

I. Dispositions générales.

Art. 8.

Les Parties Contractantes s'engagent mutuellement à se porter, sur demande, concours réciproque dans les affaires civiles, commerciales, et dans les affaires de juridiction gracieuse et ceci par voie de rapports directes entre les autorités judiciaires.

Pour la communication directe des demandes de signification, ainsi que des commissions rogatoires, sont compétentes toutes les autorités judiciaires, et pour la réception desdits actes les présidents des tribunaux de première instance. Après l'exécution la réponse devra être envoyée directement à l'autorité requérante.

En cas d'incompétence de l'autorité requise, la demande en question devra être transmise par voie officielle à l'autorité compétente du même État.

Art. 9.

Les demandes de significations et les commissions rogatoires doivent être rédigées dans la langue officielle de l'État requérant. Elle n'exigent pas de légalisation, doivent cependant être munies d'un cachet officiel de l'autorité requérante.

Les documents dressés dans le but de donner suite à la demande, ainsi que les autres actes y relatifs, seront rédigés dans la langue officielle de l'État requis, dans les cas contraire ils devront être accompagnés d'une traduction en cette langue certifiée par un traducteur assermenté.

Art. 10.

La demande doit contenir: son objet et, en tant que nécessaire, un bref résumé de l'affaire, ainsi que l'indication des parties, d'après leurs noms, qualités, domicile ou résidence.

Les demandes de signification doivent comprendre en plus l'adresse du destinataire et la manière de signifier les documents présentés.

Art. 11.

L'autorité judiciaire qui procède à l'exécution de la demande en question appliquera les lois de son pays, en ce qui concerne les formes à suivre.

Toutefois, il sera déféré à la demande de l'autorité requérante tendant à ce qu'il soit procédé suivant une forme spéciale, pourvu que cette forme ne soit pas défendue par la législation de l'État requis.

Art. 12.

We wszystkich wypadkach, w których władza wezwana nie wykona wezwania, zawiadomi ona o tem niezwłocznie władzę wzywającą, przyczem w wypadku art. 20 poda powody odmowy a w wypadku art. 8 wymieni władzę, której wniosek odstąpiono.

Art. 13.

Za wykonanie doręczeń i załatwienie pism rekwizycyjnych nie będą żądane żadne należności ani zwrot jakichkolwiek wydatków; wyjątek stanowią należności wypłacone świadkom i znawcom.

Opłatę pocztową za korespondencję spowodowaną wnioskiem pokrywa władza wysyłająca pismo.

Art. 14.

We wszystkich wypadkach, w których wedle niniejszej umowy tłumaczenia winny być uwierzytelnione przez zaprzysiężonego tłumacza, mogą Strony umawiające się, także sędziów swoich upoważnić do tego rodzaju uwierzytelnień.

II. Doręczenia.

Art. 15.

Pisma przeznaczone do doręczenia, winny być sporządzone w języku oficjalnym Strony wezwanej lub w języku francuskim, albo zaopatrzone w przekład uwierzytelniony przez zaprzysiężonego tłumacza na jeden z tych języków.

W przeciwnym razie władza wezwana może ograniczyć się do tego, że wykona doręczenie przez oddanie pisma odbiorcy, o ile on zechce je przyjąć.

Art. 16.

Doręczenia można odmówić tylko wtenczas, jeżeli ono według zapatrywania Państwa, na którego obszarze ma być wykonane, mogło naruszyć jego prawa zwierzchnicze lub jego bezpieczeństwo.

Art. 17.

Jako dowód doręczenia służyć będzie albo zaopatrzone datą i uwierzytelnione potwierdzenie odbioru ze strony odbiorcy albo też poświadczenie władzy wezwanej, stwierdzające fakt, formę i czas doręczenia.

Jeżeli pismo przeznaczone do doręczenia przesłano w dwóch egzemplarzach, należy potwierdzenie odbioru lub poświadczenie umieścić na jednym z tych egzemplarzy lub do niego dołączyć.

Art. 18.

Każda Strona umawiająca się może własnym obywatelom przebywającym na obszarze drugiej Strony, skuteczniać doręczenia przez swych przedstawicieli dyplomatycznych lub konsularnych, jednak bez użycia środków przymusowych.

III. Odezwy rekwizycyjne.

Art. 19.

Władza sądowa, do której skierowano rekwizycję, winna przy jej wykonaniu użyć takich samych środków

Art. 12.

Dans tous les cas, où la demande n'est pas exécutée par l'autorité requise, celle-ci en informera immédiatement l'autorité requérante, en indiquant, dans le cas de l'article 20, les raisons pour lesquelles l'exécution de la demande a été refusée, et, dans le cas de l'article 8, l'autorité à laquelle la commission a été transmise.

Art. 13.

Les demandes de signification et les commissions rogatoires seront exécutées sans remboursement de taxes ou de frais de quelque nature que ce soit, sauf les indemnités payées aux témoins et aux experts.

Les frais de port de la correspondance résultant des demandes doivent être supportés par l'autorité ayant l'envoi.

Art. 14.

Dans tous les cas où, en vertu de la présente Convention, les traductions devront être certifiées par un traducteur assermenté, il appartient à chacune des Parties Contractantes d'autoriser également ses juges à opérer cette légalisation.

II. Signification.

Art. 15.

Les pièces à signifier doivent être rédigées dans la langue officielle de l'État requis ou en langue française, ou munies d'une traduction dans une de ces langues, certifiée par un traducteur assermenté.

Dans le cas contraire l'autorité requise peut se borner à effectuer la signification par la remise de l'acte au destinataire qui l'accepte volontairement.

Art. 16.

L'exécution de la signification ne pourra être refusée que si l'État, sur le territoire duquel elle devrait être faite, la juge de nature à porter atteinte à sa souveraineté ou sa sécurité.

Art. 17.

La preuve de la signification se fera au moyen, soit d'un récépissé daté et légalisé du destinataire, soit d'une attestation de l'autorité de l'État requis, constatant le fait, la forme et la date de la signification.

Si l'acte à signifier a été transmis en double exemplaire, le récépissé ou l'attestation doit se trouver sur l'un des doubles ou y être annexé.

Art. 18.

Chacune des Parties Contractantes reste libre à faire par les soins de ses représentantes diplomatiques ou consulaires les significations à ses propres ressortissants se trouvant sur le territoire de l'autre Partie, sans cependant employer la contrainte.

III. Autres demandes d'ordre judiciaire.

Art. 19.

1) L'autorité judiciaire à laquelle la commission rogatoire est adressée sera obligée d'y satisfaire en usant

przymusowych, jak przy załatwianiu rekwizycji własnych władz albo wniosku przedstawionego w tym samym celu przez stronę interesowaną. Tych środków przymusowych nie potrzeba stosować, jeżeli chodzi o osobiste stawiennictwo stron procesowych.

Władzę wzywającą należy na jej żądanie zawiadomić o czasie i miejscu wykonania żądanej czynności, aby strona interesowana mogła być przy tem obecna.

Art. 20.

Wykonania rekwizycji można odmówić tylko wtenczas, jeżeli wykonanie żądanej czynności w państwie wezwanem nie należy do zakresu działania władzy sądowniej, albo jeżeli załatwienie rekwizycji mogłoby według zapatrywania Państwa wezwanego naruszyć jego prawa zwierzchnicze lub bezpieczeństwo.

Przesłania akt i innych dokumentów można również odmówić, jeżeliby z powodu ich ważności zachodziły w tym względzie szczególniejsze wątpliwości, a Ministerstwo Sprawiedliwości na odmowę się zgodzi.

Art. 21.

Ministerstwa Sprawiedliwości obu Stron będą na żądanie udzielały sobie wyjaśnień co do prawa obowiązującego na obszarze ich Państw.

Rozdział 3.

Sprawy spadkowe.

Art. 22.

Obywatele każdej ze Stron umawiających się mogą na wypadek śmierci narówni z krajowcami rozporządzać w drodze testamentu, zapisu, darowizny lub w inny sposób całym majątkiem, który posiadają na obszarach drugiej Strony umawiającej się.

Wolno im sporządzać swe rozporządzenia ostatniej woli na terytorjum drugiej Strony umawiającej się przez swych właściwych funkcjonariuszy konsularnych.

Rozporządzenia ostatniej woli sporządzone przez właściwych funkcjonariuszy konsularnych mają na obszarach Stron umawiających się przed sądami i innymi władzami tę samą moc i to samo znaczenie, jak gdyby były sporządzone przed urzędnikiem publicznym jednej lub drugiej Strony umawiającej się, pod warunkiem, że sporządzono je w formie przepisanej ustawami Strony, która zamianowała funkcjonariusza konsularnego.

Art. 23.

Obywatele jednej ze Stron umawiających się dopuszczeni będą w drugim Państwie narówni z krajowcami do spadkobrania i do obejmowania w posiadanie spadku, który ma im przypaść na obszarach Strony drugiej z mocy ustawy lub rozporządzenia ostatniej woli.

Art. 24.

Rozstrzygnięcie o prawach spadkowych odnośnie do majątku ruchomego należy wyłącznie do władz Pań-

des mêmes moyens de contrainte que pour l'exécution d'une commission des autorités de l'État requis ou d'une demande formée à cet effet par une partie intéressée. Ces moyens de contrainte ne sont pas nécessairement employés s'il s'agit de la comparution des parties en cause.

2) L'autorité requérante sera, si elle le demande, informée de la date et du lieu, où il sera procédé à la mesure sollicitée, afin que la partie intéressée soit en état d'y assister.

Art. 20.

1) L'exécution de la commission rogatoire ne pourra être refusée que si, dans l'État requis, l'exécution de la commission rogatoire ne rentre pas dans les attributions du pouvoir judiciaire ou si l'État sur le territoire duquel l'exécution devrait avoir lieu la juge de nature à porter atteinte à sa souveraineté ou à sa sécurité.

2) La transmission des actes et autres documents pourra aussi être refusée au cas, où, en raison de leur importance, des doutes particuliers surgissent et que le Ministère de la Justice consent audit refus.

Art. 21.

Les Ministères de la Justice des deux États Contractants se fourniront mutuellement, sur demande, des renseignements quant au droit en vigueur dans leurs territoires respectifs.

Chapitre 3.

Successions.

Art. 22.

Les ressortissants de chacune des Parties Contractantes pourront disposer à cause de mort de la totalité de leurs biens se trouvant sur le territoire de l'autre Partie Contractante, aux mêmes conditions que les ressortissants du pays, et cela par testament, legs, donation à cause de mort ou de toute autre manière.

Il restent libres de faire leurs dispositions de dernière volonté sur le territoire de l'autre Partie Contractante par devant leurs représentants consulaires compétents.

Les dispositions de dernière volonté faites par devant les représentants consulaires compétents jouiront dans le territoire des deux Parties Contractantes devant les tribunaux et autres autorités de la même force et effets, que ces mêmes dispositions faites par un officier public de l'une ou de l'autre des Parties Contractantes, à condition d'être passées dans la forme prescrite par les lois de la Partie, qui a nommé le Consul.

Art. 23.

Les ressortissants de chacune des Parties Contractantes seront admis aux mêmes conditions que les ressortissants du pays à la succession et à la prise de possession des biens qui leurs seraient dévolus sur le territoire de l'autre Partie Contractante, en vertu de la loi ou de la disposition de dernière volonté.

Art. 24.

La décision sur les droits successoraux quant aux biens meubles relève exclusivement des autorités

stwa ojczystego spadkodawcy. Za prawa spadkowe uważa się: dziedziczenie ustawowe, dziedziczenie części obowiązkowej, dziedziczenie testamentowe, darowiznę na wypadek śmierci oraz zapis.

Jeżeli do ruchomego majątku spadkowego z innego tytułu podniesione będą roszczenia przez obywateli lub mieszkańców Państwa, w którym się spadek znajduje, rozstrzygnięcie o takich roszczeniach należy wyłącznie do władz tego Państwa.

Art. 25.

Rozstrzygnięcie wszelkich spraw odnoszących się do spadku nieruchomości należy do władz Państwa, w którym majątek nieruchomy się znajduje.

Władze te, rozstrzygając o sprawach spadkowych, winny jednak zawsze stosować prawo ojczyste spadkodawcy.

Art. 26.

Majątki, którymi spadkodawca nie może rozporządzać na wypadek swej śmierci (ordynacje), podlegają prawu Państwa, w którym się znajdują.

To samo prawo stosować należy w zakresie ograniczeń publiczno-prawnych, którym ulega spuścizna lub jej część pod względem zwrotu.

Art. 27.

We wszystkich wypadkach, w których stosownie do art. 24 do przewodu spadkowego powołane są władze ojczyste spadkodawcy, władze Państwa, w którym znajduje się spadek, na żądanie osoby wykazującej swe prawa spadkowe, a zamieszkałej w tem Państwie lub posiadającej jego obywatelstwo postępować będą ze spadkiem tak, jak gdyby pozostał po własnym obywatelu, stosując jednak przytem prawo ojczyste spadkodawcy.

Zadanie takie można jednak tylko wtedy uwzględnić, jeżeli żaden z pozostałych spadkobierców nie wnieśli przeciw temu sprzeciwu, mimo należytego zawiadomienia,

Art. 28.

Majątek, według ojczystego prawa spadkobiercy bezdziedziczny, podlega jako spuścizna bezdziedziczna prawu Państwa, w którego obrębie znajduje się w chwili śmierci spadkodawcy.

Za bezdziedziczny uważa się majątek, który według prawa ojczystego spadkodawcy w braku innych spadkobierców, przypada z ustawy Państwu lub innym osobom prawnym.

Art. 29.

Jeżeli obywatel jednej ze Stron umawiających się umrze, pozostawiając cały majątek lub część jego na obszarze drugiej Strony umawiającej się, władze tej drugiej Strony ograniczą się w zasadzie do koniecznego zabezpieczenia spuścizny i o otwarciu się spadku zawiadomią niezwłocznie właściwą władzę konsularną, przytem winne władzy tej donieść, co im jest wiadome o spadkobiercach, ich miejscu pobytu, o istnieniu rozporządzenia

de l'État auquel appartenait le de cuius. On entend par droits successoraux: la succession légale, la réserve, la succession testamentaire, la donation à cause de mort et le legs.

Les autorités de l'État, où se trouvent les biens de la succession, connaîtront néanmoins exclusivement des prétentions aux biens meubles présentées par les ressortissants de cet État, basées sur un titre juridique différent.

Art. 25.

En ce qui concerne le règlement de la succession immobilière, toutes les dispositions à prendre par les autorités relèveront des autorités de l'État, où se trouvent les biens immobiliers.

Ces autorités doivent cependant appliquer la loi nationale du de cuius toutes les fois, où il s'agit de la décision sur les droits successoraux.

Art. 26.

Les biens dont le défunt n'était pas libre de disposer à cause de mort (fideicomis) sont soumis à la loi de l'État dans lequel ils sont situés.

La même loi est applicable aux restrictions de droit public, dont la succession ou ses parties se trouveraient être l'objet.

Art. 27.

Dans les cas, où la compétence dans les matières de succession est selon l'art. 24 réservée aux autorités nationales du de cuius, les autorités de l'État, où se trouvent les biens successoraux, statuant sur la prétention d'une personne faisant valoir ses droits comme appartenant audit État où y domiciliée, traiteront les biens successoraux comme les biens laissés par un ressortissant du pays, en appliquant toutefois la loi nationale du de cuius.

Cette procédure ne sera appliquée que si aucun d'autres héritiers dûment averti n'élève pas de protestation.

Art. 28.

Si les biens laissés par le défunt sont, en vertu de sa loi nationale, en déshérence, ils sont soumis comme succession vacante à la loi de l'État sur le territoire duquel ils se trouvent au moment de la mort du de cuius.

Sont à considérer comme biens en déshérence les biens qui, par effet de la loi nationale du défunt, à défaut d'autres successibles, reviendraient de droit, soit à l'État, soit à quelque autre personne morale.

Art. 29.

Si un ressortissant d'une des Parties Contractantes meurt en laissant sur le territoire de l'autre Partie la totalité ou partie de la succession, les autorités de cette Partie se borneront en principe aux mesures indispensables de conservation, en informant immédiatement les autorités consulaires compétentes de l'ouverture de la succession; ils communiqueront en même temps à ces autorités les renseignements éventuels sur les person-

na wypadek śmierci tudzież o tem, czy i jakie zarządzenia zabezpieczające zostały wydane.

Jeżeli władza konsularna o wypadku śmierci najpierw otrzyma wiadomość, winna ze swej strony przesłać podobne zawiadomienie władzy miejscowej.

Art. 30.

Względem majątku ruchomego władza konsularna ma prawo rzeczy spadkowe, nawet gdyby były zabezpieczone przez władzę miejscową, wziąć w posiadanie i jest obowiązana starać się o prawidłowy zarząd spadkiem; w tym względzie może się zwracać w razie potrzeby o pomoc konieczną do władz miejscowych.

Władza konsularna winna, o ile stosunki na to pozwalają, dać władzy miejscowej sposobność do wzięcia udziału przy opieczutowaniu spadku i sporządzeniu inwentarza.

Art. 31.

Egzekucja przymusowa na rzeczach spadkowych pozostaje dopuszczalną, choćby się rzeczy te znajdowały w posiadaniu władzy konsularnej. Wykluczone jest jednak zastosowanie bezpośredniego przymusu przeciw konsulowi; w wypadkach, w których wydanie takich rzeczy koniecznem jest dla celów egzekucji przymusowej, władza miejscowa winna zwracać się do władzy konsularnej z prośbą o ich wydanie.

Art. 32.

We wszystkich kwestjach, wywołanych otwarciem się, zarządem i likwidowaniem spadków pozostałych po obywatelach jednej ze Stron umawiających się na obszarze Strony drugiej, zastępują właściwi funkcjonariusze konsularni z mocy prawa nieobecnych na miejscu spadkobierców, o ile ci ostatni są obywatelami państwa, które funkcjonariusza konsularnego wysłało i nie ustanowili innych pełnomocników.

Art. 33.

Wydanie spuścizny wykazanym spadkobiercom lub za granicę może nastąpić dopiero po zaspokojeniu lub należytem zabezpieczeniu podatku spadkowego oraz zgłoszonych wierzytelności do spadku i wykazanych praw spadkowych obywateli i mieszkańców Państwa, w którym spuścizna się znajduje.

Władza konsularna jest jednak upoważniona pokryć zgóry z masy spadkowej kosztą ostatniej choroby spadkodawcy i jego pogrzebu, półroczny czynsz mieszkalny, należności sądowe, konsularne i inne podobne i w razie koniecznej potrzeby niezbędne kosztą utrzymania rodziny zmarłego.

Wierzyciele spadkowi nie mogą dalej sprzeciwiać się wydaniu spadku, jeżeli do 9 miesięcy po śmierci spadkodawcy nie zdołają udowodnić, że roszczenia ich zostały przez spadkobierców uznane lub sądownie pra-

nes des héritiers, leur résidence, l'existence d'une disposition à cause de mort, et si et quelles mesures relatives à la conservation de la succession ont été prises.

Si c'est l'autorité consulaire qui est d'abord informée de l'ouverture de la succession, elle en informera de la même façon les autorités locales.

Art. 30.

En ce qui concerne les biens de la succession mobilière les autorités consulaires auront le droit d'en prendre possession même dans les cas, où les autorités locales auraient pris des mesures de conservation à l'égard desdits biens; elles seront tenues d'assurer l'administration régulière de ces biens tout en restant libres de demander le concours nécessaire de la part des autorités locales.

Les autorités consulaires donneront, s'il y a lieu, aux autorités locales la possibilité de prendre part à l'apposition des scellés et à la confection de l'inventaire de la succession.

Art. 31.

Les biens de la succession se trouvant dans la disposition de l'autorité consulaire peuvent être néanmoins l'objet des mesures d'exécution sans que le consul puisse jamais être mis personnellement en cause.

S'il y a lieu à exécution l'autorité compétente est tenue d'adresser une requête à l'autorité consulaire.

Art. 32.

Dans toutes les questions résultant de l'ouverture, de l'administration et de la liquidation des successions laissées sur le territoire d'une Partie Contractante par les ressortissants de l'autre Partie, les fonctionnaires consulaires compétents seront reconnus de plein droit comme représentants des héritiers absents, en tant que ces derniers sont ressortissants de l'État qui a nommé le consul et n'ont pas laissé d'autres mandataires.

Art. 33.

La délivrance des biens successoraux à l'héritier dûment légitimé ou leur envoi à l'étranger n'aura lieu qu'après satisfaction ou présentation d'une caution suffisante aux fins de garantir les taxes successorales, les prétentions formulées contre les biens de la succession, ainsi que les droits successoraux des héritiers dûment légitimés, — ceci à l'égard des ressortissants de l'État, où se trouvent les biens de la succession et des personnes y domiciliées.

L'autorité consulaire pourra cependant payer d'avance sur les deniers de la succession les frais de dernière maladie et d'enterrement du défunt, le loyer dû pour le dernier semestre, les taxes judiciaires et consulaires, etc., et, dans les cas d'urgence, aussi les frais nécessaires d'entretien de la famille du défunt.

Toutefois les créanciers de la succession ne pourront pas s'opposer à la délivrance des biens de la succession, si, dans le délai de 9 mois à partir du décès du de cujus, ils n'arrivent pas à établir que leurs préten-

womocnie przyznane albo przynajmniej, że o te roszczenia wniesiono w sądzie skargę.

Rozdział 4.

Spory w przedmiocie ślubności pochodzenia.

Art. 34.

Spory w przedmiocie ślubności pochodzenia dziecka należą do władz tej Strony umawiającej się, której dziecko jest obywatelem.

Orzeczenia tych władz będą uznawane na obszarze drugiej Strony.

Rozdział 5.

Opieka i kuratela.

Art. 35.

Władze każdej z umawiających się Stron sprawują opiekę (kuratela) nad osobą i całym majątkiem własnych obywateli.

Art. 36.

Jeżeli zajdzie potrzeba ustanowienia opieki (kurateli) nad obywatelem jednej ze Stron umawiających się, który lub którego majątek znajduje się na obszarze drugiej Strony, władze tej Strony ograniczą się tylko do niecierpiących zwłoki zarządzeń opiekuńczych i zawiadomią o tem właściwą władzę ojczystą Strony, która wspomniane zarządzenie może uchylić.

Art. 37.

Właściwa władza ojczysta może, jeśli to leży w interesie pupila, całą opiekę (kuratela) lub poszczególne zarządzenia opiekuńcze (kuratelarne) odnośnie do osoby, lub odnośnie do majątku, przenieść na władze drugiej Strony za ich zgodą stosownie do obowiązujących w tym względzie przepisów.

Art. 38.

Przepisy zawarte w artykułach 35 do 37 stosują się w równej mierze do opieki, ubezwłasnowolnienia, zarządzenia kurateli, ustanowienia sądowego doradcy jak niemniej do wszelkich zarządzeń podobnych, o ile one powodują ograniczenie zdolności do działań prawnych.

Art. 39.

Orzeczenia właściwych władz wydane na zasadzie art. 35 do 37 będą uznane na obszarze drugiej Strony.

Rozdział 6.

Uznanie za znikłego lub zmarłego.

Art. 40.

Do uznania osoby za znikłą lub zmarłą właściwe są władze Państwa, którego obywatelem osoba ta była w czasie zaginięcia.

tions ont été bien reconnues par les héritiers, ou bien approuvées par une décision judiciaire passée en force de chose jugée, ou au moins régulièrement déposées devant l'autorité judiciaire compétente.

Chapitre 4.

Filiation légitime.

Art. 34.

Les différends relatifs à la filiation légitime d'un enfant relèvent des autorités de la Partie Contractante, dont l'enfant est le ressortissant.

Les décisions de ces autorités seront reconnues sur le territoire de l'autre Patrie Contractante.

Chapitre 5.

Tutelle et curatelle.

Art. 35.

Les mesures de tutelle et de curatelle relatives à la personne et aux biens d'une personne relèvent des autorités de l'État auquel se rattache cette personne.

Art. 36.

S'il y a lieu d'organiser une tutelle ou une curatelle pour le ressortissant d'une des Parties Contractantes, qui par lui même ou dont les biens se trouvent sur le territoire de l'autre État Contractant, l'autorité compétente locale se bornera à prendre les mesures de protection urgentes et nécessaires et en informera l'autorité nationale compétente qui peut annuler ces mesures.

Art. 37.

L'autorité nationale compétente pourra, si cela répond aux intérêts de la personne protégée, déférer la tutelle (curatelle) toute entière ou quelque mesure isolée, relative à la personne ou aux biens, à l'autorité de l'autre Partie, si celle-ci y consent et conformément aux dispositions qui s'y rapportent.

Art. 38.

Les prescriptions contenues dans les art. 35—37 s'appliquent aussi bien à la tutelle, à l'interdiction proprement dite, à la curatelle, au conseil judiciaire, qu'à toutes autres mesures analogues, si elles ont pour effet de limiter la capacité.

Art. 39.

Les décisions prises par les autorités compétentes conformément aux articles 35—37 seront reconnues sur le territoire de l'autre Partie.

Chapitre 6.

Déclaration de disparition ou de mort.

Art. 40.

La déclaration de disparition ou de mort d'une personne relève des autorités de l'État dont cette personne était, en dernier lieu, le ressortissant.

Orzeczenie wydane przez władze wymienione w ustępie poprzednim będą uznawane na obszarze drugiej Strony umawiającej się.

W razie konieczności władze jednej ze Stron umawiających się mogą według swych ustaw uznać obywatela drugiej Strony umawiającej się za znikłego lub zmarłego, jeżeli chodzi o skutki takiego orzeczenia w obrębie Państwa orzekającego.

Rozdział 7.

Postanowienia ogólne.

Art. 41.

We wszystkich wypadkach, w których niniejsza umowa powołuje się na ustawy ojczyste, rozumieć należy w obu Państwach ustawodawstwo tej dzielnicy, której wedle prawa odnośnego Państwa podlega dana osoba.

Art. 42.

Przewidziane w niniejszej umowie zawiadomienia władz obu Stron będą przesyłane w drodze ustalonej w art. 8.

Rozdział 8.

Szczególne postanowienia o dokumentach.

Art. 43.

Dokumenty sporządzone lub wystawione przez sądy jednej Strony, a zaopatrzone pieczęcią urzędową nie potrzebują do użycia ich na obszarze drugiej Strony uwierzytelnienia (legalizacji).

To samo odnosi się:

- 1) do dokumentów urzędów ksiąg gruntowych i urzędów depozytowych, o ileby urzędy te nie należały do władz wymienionych już w ustępie 1-szym;
- 2) do protestów wekslowych notariuszy, sekretarzy sądowych (urzędników kancelaryjnych) i komorników sądowych.

Art. 44.

Dokumenty sporządzone lub wystawione przez notariusza, sekretarza sądowego (urzędnika kancelaryjnego) lub komornika, który w sądzie do tego jest upoważniony, wyjąwszy protesty wekslowe (art. 43, ustęp 2 p. 2), winny być uwierzytelnione, jeżeli mają być użyte na obszarze drugiej Strony. Uwierzytelnienia dokonuje Prezes Trybunału pierwszej instancji, w którego okręgu notariusz, sekretarz sądowy (urzędnik kancelaryjny) lub komornik ma swą siedzibę urzędową.

Art. 45.

Przepisy art. 43 i 44 należy odpowiednio stosować do dokumentów prywatnych, na których podpis jest uwierzytelniony przez sąd, notariusza lub sekretarza sądowego (urzędnika kancelaryjnego).

Art. 46.

Dokumenty sporządzone, wystawione lub uwierzytelnione na obszarze jednej Strony przez centralną wła-

La décision, prise par une des autorités mentionnées à l'alinéa précédent, sera reconnue sur le territoire de l'autre Partie.

En cas de nécessité et en vue des effets à produire dans l'un des États Contractants les autorités de cet État pourront, à l'égard d'un ressortissant de l'autre État Contractant, prononcer la déclaration de disparition ou de mort d'après la législation du pays.

Chapitre 7.

Dispositions générales.

Art. 41.

Dans tous les cas, où la présente Convention renvoie à la loi nationale, sera entendue dans chacun de États Contractants la législation locale, dont, d'après le droit de l'État respectif, relève la personne en question.

Art. 42.

Pour la communication entre les autorités respectives, prévue par la présente Convention, on suivra la voie indiquée dans l'art. 8.

Chapitre 8.

Clauses spéciales concernant les documents.

Art. 43.

Les documents dressés ou délivrés par les tribunaux d'une Partie Contractante, s'ils sont munis du cachet officiel du tribunal, ne demandent aucune légalisation pour être employés dans le territoire de l'autre Partie Contractante.

Il en est de même:

1) pour les documents des offices hypothécaires et des offices des dépôts en tant que les dites autorités n'ont pas été comprises dans l'alinéa 1.

2) pour les protêts des lettres de change dressés par les notaires, les greffiers ou les huissiers des tribunaux.

Art. 44.

Les documents dressés ou délivrés par un notaire, un greffier ou un huissier des tribunaux, à l'exception des protêts de lettres de change (art. 43, al. 2, Nr. 2), pour être employés dans le territoire de l'autre Partie Contractante, doivent être munis d'une légalisation du président du tribunal de première instance, dans l'arrondissement duquel le notaire, le greffier ou l'huissier en question exerce ses fonctions.

Art. 45.

Les art. 43 et 44 s'appliquent d'une façon analogue en ce qui concerne les documents sous seing privé, dont la signature est légalisée par un tribunal, un notaire ou un greffier du tribunal.

Art. 46.

Les documents dressés, délivrés ou légalisés par une des autorités administratives centrales d'une Partie

dzę administracyjną wymienioną w dołączonym (jako aneks) wykazie i zaopatrzone jej pieczęcią urzędową, nie potrzebują dalszego uwierzytelnienia do użycia ich na obszarze drugiej Strony.

Wykaz może być przez każdą z umawiających się stron za zgodą obu Ministerstw Sprawiedliwości zmieniany lub uzupełniany.

Dokumenty sporządzone, wystawione lub uwierzytelnione przez inną władzę administracyjną aniżeli wymienione w wykazie winny być uwierzytelnione przez jedną z wymienionych w wykazie władz, która jest bezpośrednio przełożoną tamtej władzy.

Art. 47.

Dokumenty wystawione na podstawie urzędowych rejestrów stanu cywilnego przez urzędnika stanu cywilnego jednej Strony mogą być użyte na obszarze drugiej Strony, o ile są uwierzytelnione przez właściwy sąd lub przez właściwą władzę administracyjną pierwszej instancji, która jest powołaną do wykonywania nadzoru nad urzędnikiem stanu cywilnego.

Wyciągi z ksiąg kościelnych, dotyczące stanu cywilnego, zaopatrzone pieczęcią kościelną, o ile nie są już objęte przepisem ustępu 1, winny być uwierzytelnione przez sąd miejscowy właściwy dla odnośnego zarządu kościelnego i zaopatrzone poświadczeniem, że wystawca wyciągu jest uprawniony do udzielenia tegoż.

Art. 48.

Wierzytelne odpisy dokumentów, służące do użytku na obszarze drugiej Strony, winny być sporządzone przez tę samą władzę, która dokument oryginalny sporządziła lub wystawiła. Jeżeli powyższe postanowienia przepisują dla sporządzenia lub wystawienia tego rodzaju dokumentów pewien szczególny sposób uwierzytelnienia, natenczas należy go zastosować również do wierzytelnych odpisów.

Jeżeli władza, która dokument sporządziła lub wystawiła, już nie istnieje, uwierzytelnienia odpisu winna dokonać władza w miejsce tamtej właściwa.

Gdyby i taka władza nie istniała, uwierzytelnienie należy do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

DZIAŁ II.

S P R A W Y K A R N E.

Rozdział 1.

Wydawanie przestępców.

Art. 49.

Strony zawierające umowę zobowiązują się na żądanie wydawać sobie wzajemnie znajdujące się na ich obszarze osoby ścigane lub skazane przez sądy drugiej Strony za czyny karygodne, które według ustaw Państwa wzywającego i wezwanego — obowiązujących chociażby tylko w jednej ich dzielnicy — zagrożone są co najmniej karą ograniczenia wolności przez przeciąg jednego roku lub karą cięższą.

Contractante, énumérées dans la spécification ci-jointe à titre d'annexe, et munis d'un cachet officiel de ladite autorité, n'ont besoin d'aucune autre légalisation pour être employés dans le territoire de l'autre Partie Contractante.

Ladite spécification pourra être modifiée ou complétée par chacune des Parties Contractantes d'assentiment de deux Ministères de la Justice.

Les documents dressés, délivrés ou légalisés par toute autre autorité administrative, en dehors de celles énumérées dans la spécification ci-dessus, devront être légalisés par une autorité citée dans ladite spécification et immédiatement préposée à l'autorité en question.

Art. 47.

Les documents délivrés sur base des registres de l'état civil par les autorités de l'état civil d'une des Parties Contractantes, pour pouvoir être employés dans le territoire de l'autre Partie, devront être munis de la seule légalisation du tribunal compétent ou bien de l'autorité administrative de première instance, compétente pour le contrôle de l'officier de l'état civil.

Les extraits des registres des églises concernant l'état civil, munis du cachet de l'église, en tant qu'ils ne sont déjà soumis aux prescriptions de l'al. 1, devront être munis de la légalisation et de l'attestation du tribunal compétent ratione loci constatant que le délivrant dudit extrait y est autorisé.

Art. 48.

Les copies légalisées des documents, pour pouvoir être employées dans le territoire de l'autre Partie Contractante, doivent être délivrées par les offices mêmes, ayant dressé ou délivré les documents originaux. Au cas, où les prescriptions qui précèdent ont stipulé une légalisation spéciale en plus, celle-ci sera aussi exigée pour la copie légalisée.

Au cas, où l'autorité ayant dressé ou délivré un document n'existe plus, la légalisation de la copie doit être effectuée par l'autorité compétente ayant pris place de la précédente.

Au cas, où cette dernière autorité n'existe non plus, la légalisation devra être effectuée par le Ministère de l'Intérieur.

PARTIE II.

MATIÈRES PÉNALES.

Chapitre 1.

Extradition.

Art. 49.

Les deux Parties Contractantes s'engagent à se livrer réciproquement sur demande les personnes se trouvant sur leur territoire, poursuivies ou condamnées par un tribunal de la Partie requérante à cause d'une action criminelle, punissable selon la législation de deux Parties Contractantes, à considérer suivant toutes leurs lois locales, d'une peine restrictive de la liberté personnelle d'un an au moins ou d'une peine plus forte.

Dla oceny obowiązku wydania przestępcy miarodajną jest jedynie okoliczność, czy czyn karygodny, z powodu którego żąda się wydania, jako taki jest w Państwie wezwanem zagrożony karą, natomiast bez znaczenia jest kwestja, czy osoba wydać się mająca także w Państwie wezwanem mogłaby być za ten czyn ścigana.

Art. 50.

Rzeczpospolita Polska nie wydaje obywateli własnych tudzież obywateli Wolnego Miasta Gdańska. Królestwo Serbów, Kroatów i Słoweńców nie wydaje własnych obywateli.

Jeżeli przed nadejściem żądania wydania osoba wymieniona w tem żądaniu podała u Strony wezwanej prośbę o nadanie jej obywatelstwa, natenczas załatwienie żądania można odłożyć aż do ostatecznego załatwienia prośby o nadanie obywatelstwa.

Art. 51.

Wydanie jest niedopuszczalne:

- a) z powodu czynów karygodnych, zagrożonych karą tylko w wojskowych ustawach karnych;
- b) z powodu czynów, które ulegają karze wyłącznie według ustaw prasowych;
- c) z powodu wykroczeń przeciwko ustawom celnym, podatkowym lub innym ustawom skarbowym;
- d) z powodu przestępstw politycznych lub przestępstw pozostających z niemi w związku. Wydania można jednak dozwolnić, jeżeli czyn karygodny wykazuje znamiona zarówno przestępstwa politycznego, jak i pospolitego, a te ostatnie przeważają, o czym rozstrzyga władza wezwana wedle swobodnego ocenienia. Za przestępstwo polityczne nie będzie jednak uważany zamach na życie naczelnika jakiegokolwiek Państwa lub członków jego rodziny.

Art. 52.

Ponadto wydanie nie nastąpi:

- a) jeżeli ściganie z powodu tego czynu według ustaw Państwa wezwanego zastrzeżone jest wyłącznie własnemu sądownictwu;
- b) jeżeli według ustaw obowiązujących we wszystkich dzielnicach Strony wezwanej ściganie lub wykonywanie kary uległo przedawnieniu;
- c) jeżeli co do danej osoby na obszarze Strony wezwanej z powodu tego samego przestępstwa toczyło się postępowanie karne i zostało zakończone wyrokiem lub w inny sposób — chyba, że zachodzą warunki, pod którymi według ustaw Państwa wezwanego dopuszczalne jest wznowienie postępowania karnego. Wyrok uwalniający lub umorzenie postępowania nie są jednak przeszkodą w wydaniu, jeżeli takie orzeczenie zapadło tylko z powodu, że przestępstwo popełniono zagranicą.

Art. 53.

Wydania można odmówić, jeżeli przeciw osobie, której wydania zażądano, na obszarze Strony wezwanej toczy się postępowanie karne z powodu tego samego przestępstwa.

Pour déterminer, s'il y a obligation de livrer, il faut envisager uniquement le fait, si l'action, en raison de laquelle on demande l'extradition, est punissable dans le territoire requis; par contre, il est indifférent, si la personne dont on demande l'extradition pourrait être poursuivie pour le même infraction aussi dans l'État requis.

Art. 50.

La République Polonaise n'extrade pas ses propres ressortissants ainsi que ceux de la Ville Libre de Dantzig, ni le Royaume des Serbes, Croates et Slovènes les siens.

Si la personne indiquée dans la demande d'extradition a, antérieurement à cette demande, déposé une pétition aux fins d'être naturalisée dans l'État requis, ce dernier peut ajourner l'extradition jusqu'à la décision définitive au sujet de la pétition de naturalisation.

Art. 51.

L'extradition n'aura pas lieu, lorsque l'action criminelle en raison de laquelle l'extradition est demandée:

- a) n'est punissable que selon les lois pénales militaires;
- b) n'enfreint que les lois de la presse;
- c) est contraire aux lois de douane, d'impôts ou à d'autres lois d'ordre financier;
- d) constitue un délit politique ou se trouve en connexion avec un pareil délit; toutefois l'extradition pourra être accordée, lorsque l'infraction porte le caractère aussi bien d'un délit politique, que d'un délit de droit commun, et que ce dernier caractère est prépondérant, ce dont décidera librement l'autorité requise. Ne sera point considéré comme délit politique un attentat contre la vie d'un chef d'État ou contre un membre de sa famille.

Art. 52.

L'extradition n'aura lieu non plus:

- a) si la poursuite pour l'infraction en question est, selon les lois de l'État requis, exclusivement réservée à la justice de ce dernier;
- b) si la poursuite pénale ou l'exécution de la peine est prescrite au moment de l'entrée de la demande d'extradition, et cela selon les lois de l'État requis dans toutes ses provinces;
- c) si la procédure pénale pour la même infraction a été intentée contre la personne en question dans l'État requis et y a été terminée par un jugement ou d'une autre façon, en tant que selon les lois de cet État une reprise de la procédure n'est pas possible. L'acquiescement ou la suspension de la procédure n'empêche point l'extradition, lorsqu'ils ne s'appuyaient que sur la circonstance que l'infraction avait été commise à l'étranger.

Art. 53.

L'extradition pourra être différée, lorsque la personne au sujet de laquelle a été faite la demande d'extradition est poursuivie en raison de la même action criminelle dans l'État requis.

Art. 54.

Jeżeli osoba, której wydania zażądano, na obszarze Strony wezwanej z powodu innego przestępstwa jest ścigana lub skazana, natenczas można wstrzymać wydanie aż do ukończenia wdrożonego postępowania i wykonania lub darowania kary. Mimo to o wydaniu należy orzec jak najrychlej.

Art. 55.

Jeżeli rządy kilku państw żądają równocześnie pewnej osoby z powodu różnego czynu karygodnego, należy ją wydać rządowi tego państwa, na którego obszarze czyn karygodny popełniono. Jeżeli czyn karygodny popełniono na obszarze kilku państw, lub jeżeli zachodzą wątpliwości co do miejsca popełnienia czynu, mają odpowiednie zastosowanie postanowienia ustępu 2.

Jeżeli rządy kilku państw żądają wydania pewnej osoby z powodu różnych czynów karygodnych, należy ją wydać temu państwu, którego ona jest obywatelem. Jeżeli to państwo nie żąda wydania, należy osobę ściganą wydać temu państwu, które żąda wydania z powodu czynu surowszą karą zagrożonego. Jeżeli wszystkie czyny zagrożone są karą równie surową, wydanie nastąpi do tego państwa, które wcześniej wydania zażądało.

Art. 56.

Strona wezwana może jednak bez względu na postanowienia artykułu poprzedniego dać pierwszeństwo temu państwu, którego obywatelem jest osoba wydać się mająca, jeśli na niej ciąży obowiązek z mocy traktatu zawartego z danym państwem.

Art. 57.

Osobę wydaną wolno tylko o tyle ścigać, skazać lub wydać trzeciemu państwu z powodu czynu karygodnego popełnionego przed wydaniem, do którego wydanie się nie odnosiło:

- a) jeżeli Strona, która przestępcę wydała, na to dodatkowo zezwoli, przyczem zezwolenia nie można odmówić, jeżeli wydanie także z powodu tego czynu karygodnego w myśl tej umowy mogłoby być dozwolone;
- b) jeżeli osoba wydana wyrazi do protokołu sądowego zgodę swą na to Stronie, która przestępcę wydała, należy przesłać uwierzytelniony odpis tego protokołu.

Art. 58.

Jeżeli osoba, wydana w ciągu miesiąca od chwili, kiedy z powodu czynu, za który ją wydano, postępowanie karne przeciw niej ukończono lub karę wykonano albo darowano, z własnej winy nie opuści obszaru państwa, któremu ją wydano, albo jeżeli osoba wydana dobrowolnie tam powróci, natenczas sądowe ściganie i wykonanie kary dopuszczalne będzie także z powodu takich czynów karygodnych, do których wydanie się nie odnosiło.

Art. 54.

Si la personne dont l'extradition est demandée est poursuivie dans l'État requis pour cause d'une autre infraction ou condamnée en raison d'une autre infraction, l'extradition pourra être ajournée jusqu'au moment, où la procédure pénale aura été terminée et la peine respective exécutée ou remise. Une décision au sujet de l'extradition sera néanmoins prise dans le plus bref délai.

Art. 55.

Si l'extradition d'une personne est demandée en raison de la même infraction par plusieurs Gouvernements, cette personne devra être livrée au Gouvernement de l'État sur le territoire duquel l'infraction avait été commise. Si l'infraction en question a été commise sur le territoire de plusieurs États, ou s'il y a des doutes au sujet de l'endroit, où elle a été commise, les stipulations de l'alinéa suivant trouveront une application correspondante.

Si l'extradition de la même personne est demandée par plusieurs États en raison de différentes infractions, cette personne doit être livrée à l'État dont elle est ressortissante. Si ce Gouvernement ne demande pas l'extradition, la personne poursuivie doit être livrée au Gouvernement qui demande l'extradition en raison d'une infraction passible de la peine plus forte. Au cas, où toutes les infractions seraient passibles de peines également fortes, l'extradition doit être accordée au Gouvernement qui le premier en a présenté la demande.

Art. 56.

La Partie requise peut toutefois, abstraction faite des stipulations de l'article précédent, accorder la priorité à l'État dont la personne à livrer est ressortissante, si elle s'y était engagée en vertu d'un traité conclu avec cet État.

Art. 57.

L'extradé ne pourra être poursuivi, puni ou livré à un État tiers, en raison d'une infraction commise avant son extradition et pour laquelle l'extradition n'a pas été accordée que si:

- a) la Partie qui a accordé l'extradition y consent — ce consentement ne pourra pas être refusé si l'extradition aurait pu être accordée à cause de cette infraction — ou
- b) l'extradé déclare y consentir dans un procès verbal judiciaire — une copie conforme de ce procès verbal devra être transmise à la Partie ayant accordé l'extradition.

Art. 58.

En tant que l'extradé aurait négligé de quitter le territoire de l'État auquel il a été livré, durant le cours d'un mois après que la procédure intentée en raison de l'infraction ayant provoqué l'extradition aura été terminée, — qu'il ait subi sa peine ou qu'il en aurait été libéré — ou s'il y retourne de son propre gré, la procédure ou l'exécution de la peine pourront avoir lieu contre lui aussi pour les infractions qui n'ont point provoqué l'extradition.

Art. 59.

Wniosek o wydanie może być przesłany przez Ministerstwo Sprawiedliwości Strony wzywającej bezpośrednio do Ministerstwa Sprawiedliwości Strony wezwanej. Także wszelka inna korespondencja w sprawach o wydanie przestępcy może być prowadzoną bezpośrednio między Ministerstwami Sprawiedliwości obu Stron.

Art. 60.

Do wniosku o wydanie należy dołączyć sędziowski nakaz aresztowania osoby, której wydania żąda się, albo prawomocny wyrok przeciw niej wydany. W dokumentach tych winno być określone przestępstwo, z powodu którego żąda się wydania, z przedstawieniem stanu rzeczy i powołaniem przepisów karnych, które mają być zastosowane. Przy przestępstwach przeciw własności należy, o ile możności, podać wysokość szkody wyrządzonej lub zamierzonej. Jeżeli powyższe okoliczności nie wynikają ze wspomnianych dokumentów, należy dołączyć dalsze pismo sądowe, które zawiera okoliczności brakujące.

Wymienione pisma należy sporządzić w formie przepisanej dla Strony wzywającej w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie i uwierzytelnić przez Ministerstwo Sprawiedliwości.

Brzmienie przepisów karnych, które mają być zastosowane, należy również dołączyć w uwierzytelnionym odpisie.

We wniosku należy, o ile możności, zamieścić również opis osoby, której wydania się żąda, oraz przytoczyć inne okoliczności, mające znaczenie dla stwierdzenia jej tożsamości.

Art. 61.

Do wniosku o wydanie tudzież do dokumentów wspomnianych w art. 60, o ile pisma te nie są sporządzone w oficjalnym języku Państwa wezwanego, należy dołączyć uwierzytelnione tłumaczenie na ten język lub na język francuski. Przepis ten ma zastosowanie także do innej korespondencji w sprawach o wydanie.

Art. 62.

W razie wątpliwości, czy zachodzą warunki wydania przewidziane w niniejszej umowie, należy zażądać od Strony wzywającej dodatkowych wyjaśnień.

Jeżeli ściganą osobę z powodu wniosku o jej wydanie zaaresztowano, można ją wypuścić na wolność, skoro w ciągu 6 tygodni po wysłaniu pisma żądającego wyjaśnień potrzebne wyjaśnienia nie nadejdą do wezwanego Ministerstwa Sprawiedliwości.

Art. 63.

O ile wydanie nie przedstawia się zgóry jako niedopuszczalne, należy niezwłocznie po otrzymaniu wniosku o wydanie zarządzić środki potrzebne do zabezpieczenia wydania.

Art. 59.

La demande d'extradition peut être présentée directement au Ministère de la Justice de la Partie requise par le Ministère de la Justice de la Partie requérante. L'échange de toute autre correspondance occasionnée par l'extradition peut être également effectué directement entre les Ministères de la Justice de deux Parties.

Art. 60.

A la demande d'extradition doit être joint un mandat d'arrêt ou le jugement criminel pris contre la personne en question. Dans ces documents doit être indiquée l'infraction qui motive la demande d'extradition avec l'exposé de la situation de fait et la citation des prescriptions de la loi applicable dans l'espèce. S'il s'agit d'une infraction contre le droit de la propriété, doit être indiqué le dommage occasionné ou projeté par le malfaiteur. Si les circonstances susdites ne sont point démontrées par les documents précités, doit être joint un document judiciaire contenant les données qui manquent.

Les documents ci-dessus indiqués doivent être dressés selon la forme prescrite pour la partie requérante, en original ou copie conforme, et légalisés par le Ministère de la Justice.

La teneur des lois pénales applicables doit être annexée en copie conforme.

La demande doit contenir, autant que possible, le signalement de la personne à livrer ou autres données importantes pour la constatation de son identité.

Art. 61.

En tant que la demande ainsi que les documents indiqués à l'art. 60 ne soient point rédigés en langue officielle de l'État requis, doit y être jointe une traduction conforme dans la langue de cet État ou en français. La règle s'applique également à toute autre correspondance en la matière.

Art. 62.

En cas de doute au sujet des conditions d'extradition prévues dans la présente Convention, on demandera à l'État requérant les éclaircissements complémentaires.

En tant que l'arrestation provisoire de la personne à livrer aurait été ordonnée, cette personne peut être mise en liberté, si les éclaircissements ne seront point parvenus au Ministère de la Justice de la Partie requise au cours de six semaines à partir de la date de l'expédition de la demande réclamant ces éclaircissements.

Art. 63.

Après que la demande d'extradition aura été reçue, et en tant que l'extradition ne semble point mal fondée d'avance, doivent être immédiatement prises les mesures nécessaires pour l'effectuer.

Art. 64.

Nawet przed otrzymaniem wniosku o wydanie można pewną osobę tymczasowo przytrzymać, jeżeli druga Strona tego zażąda z powołaniem się na sędziowski nakaz aresztowania lub prawomocny wyrok i wymieni rodzaj czynu karygodnego, a wydanie nie przedstawia się zgóry jako niedopuszczalne.

Sądy i urzędy prokuratorskie Strony wzywającej mogą wniosek taki przesłać na piśmie lub telegraficznie bezpośrednio do właściwych władz Strony wezwanej.

Także i bez takiego wniosku należy zarządzić tymczasowo przytrzymanie osoby wyśledzonej w Państwie, w którego dzienniku policyjnym zamieszczono o niej ogłoszenie na żądanie drugiego Państwa.

Art. 65.

O dniu tymczasowego przytrzymania (art. 64) oraz o miejscu aresztu należy niezwłocznie i bezpośrednio zawiadomić władzę wzywającą lub ścigającą tudzież własne Ministerstwo Sprawiedliwości.

Osobę tymczasowo przytrzymaną należy wypuścić na wolność, jeżeli najpóźniej w przeciągu 15 dni od dnia przytrzymania nie nadejdzie nakaz aresztowania lub wyrok karny do władzy, w której areszcie dana osoba się znajduje.

Ministerstwo Sprawiedliwości tej Strony, która dokonała przytrzymania, może zarządzić uwolnienie osoby tymczasowo przytrzymanej, jeżeli w przeciągu 6 tygodni od dnia przytrzymania nie otrzyma wniosku o wydanie.

Art. 66.

Strona, której przestępcę wydano, winna Strone wydającą zawiadomić o ostatecznym wyniku postępowania karnego.

Art. 67.

Wraz z przestępcą należy Stronie wzywającej wydać wszelkie przedmioty zajęte, które w chwili przytrzymania znajdowały się w posiadaniu wydanego i zostały przezeń uzyskane w drodze czynu karygodnego oraz przedmioty mogące służyć do udowodnienia czynu karygodnego.

To samo odnosi się do wszystkich przedmiotów wspomnianego rodzaju, któreby później odnaleziono.

Wydanie wyżej oznaczonych przedmiotów nastąpi na wniosek również i wtedy, gdy wydanie przestępcy wprowadzić byłoby dopuszczalne, lecz z powodu jego śmierci lub ucieczki nie mogło nastąpić.

Prawa osób trzecich do takich przedmiotów pozostają w mocy.

Po ukończeniu przewodu sądowego należy przedmioty te zwrócić bez kosztów osobom uprawnionym. W wypadku, gdyby tych osób w sposób niewątpliwy nie można było stwierdzić, przedmioty, o których mowa, winny być wydane Stronie wezwanej bez kosztów, skoro tego zażąda.

Państwo, od którego zażądano tych przedmiotów, może je zatrzymać czasowo, jeśli są mu one potrzebne do postępowania karnego.

Art. 64.

Avant même que la demande d'extradition ait été présentée, la personne en question pourra être arrêtée provisoirement, en tant que cela a été demandé avec mention expresse du mandat d'arrêt ou du jugement passé en force de chose jugée et indication du caractère de l'infraction et en tant que l'extradition ne semble point malfondée d'avance.

La demande pourra être présentée par les tribunaux ou les ministères publics de l'État requérant par écrit ou par télégraphie directement aux autorités relatives de l'État requis.

Doit être également arrêtée provisoirement toute personne qui, sur demande de l'autorité compétente, est, conformément aux arrangements y relatifs, inscrite sur la feuille des Bulletins de recherche de l'autre Partie et se trouve sur le territoire de cette dernière.

Art. 65.

La date de l'arrestation provisoire (art. 64) et le lieu de la détention doivent être immédiatement communiqués à l'autorité requérante ou à l'autorité ayant ordonné la recherche, ainsi qu'au Ministère de la Justice du pays.

La personne arrêtée provisoirement doit être mise en liberté au cas, où le mandat d'arrêt ou le jugement criminel ne seraient point parvenus au cours de quinze jours à partir de la date de l'arrestation, à l'autorité dans la disposition de laquelle se trouve le détenu.

Le Ministère de la Justice de la Partie qui a procédé à l'arrestation est autorisé à mettre en liberté la personne arrêtée provisoirement si la demande d'extradition ne lui a pas été transmise au cours de six semaines à partir de la date de l'arrestation.

Art. 66.

L'État auquel un malfaiteur est livré doit faire part à l'État qui a livré du résultat final de la procédure pénale.

Art. 67.

Tous les objets saisis qui se trouvaient en possession de la personne à livrer au moment de son arrestation et que celle-ci a obtenu par suite de son infraction, ainsi que les objets pouvant servir comme pièce de conviction, doivent être transmis sans tarder à la Partie requérante.

Il sera procédé de même quant aux objets du même caractère qui auront été ultérieurement trouvés.

La remise des objets susdits doit être effectuée, sur demande, même au cas, où l'extradition, malgré que admissible, n'avait pas pu être opérée pour cause de mort ou d'évasion de la personne à livrer.

Les droits des tiers par rapport à ces objets subsistent.

Ces objets doivent être remis sans aucuns frais aux ayant-droit après que la procédure judiciaire aura été terminée. Au cas, où il y aurait des doutes quant à ces personnes, les objets en question doivent être transmis à la Partie requérante sur sa demande et sans frais.

L'État auquel les objets sont demandés peut les retenir temporairement, s'il en a besoin pour la procédure pénale.

Art. 68.

Kosztów i opłat, powstałych dla jednej ze Stron umawiających się na jej obszarze wskutek postępowania w sprawie wydania przestępcy lub przedmiotów wymienionych w art. 67, nie zwraca się.

Władza wydająca winna jednak sumę powstałych kosztów podać do wiadomości władzy wzywającej, aby władza ta mogła je ściągnąć od osoby zobowiązanej do zwrotu. Sumy ściągnięte zatrzymuje Strona wzywająca.

Art. 69.

Jeżeli trzecie państwo wydaje jaką osobę jednej ze Stron umawiających się, natenczas druga Strona na żądanie zezwoli na przewiezienie tej osoby przez swój obszar, o ile osoba ta nie jest jej obywatelem.

Do wniosku o zezwolenie na przewiezienie stosują się odpowiednio przepisy a.t. 50 do 52 i 60.

Rozdział 2.

Pomoc prawna w sprawach karnych.

Art. 70.

Sądy zwyczajne i urzędy prokuratorskie obu Stron umawiających się będą sobie wzajemnie na żądanie udzielały pomocy prawnej w sprawach karnych w myśl postanowień następujących:

Art. 71.

Pomoc prawna obejmuje:

- a) dopytywanie wszelkich pism, dotyczących przewodu, nie wyłączając wyroków;
 - b) badanie obwinionych, świadków lub znawców, wizję lokalną, rewizję i zajęcie przedmiotów oraz wszelkie inne czynności śledcze;
 - c) przesyłanie dokumentów, akt sądowych, odpisów z tychże, dowodów rzeczowych oraz przedmiotów wytworzonych przez czyn karygodny lub podlegających konfiskacie;
 - d) udzielanie wyjaśnień z rejestrów kar.
- Wyroków karnych Strony drugiej nie wykonywa się.

Art. 72.

Pomocy prawnej można odmówić:

- a) jeżeli czyn karygodny, będący przedmiotem sprawy karnej według ustaw Strony wezwanej nie podlega karze lub stanowi przestępstwo polityczne lub ściśle wojskowe; albo
 - b) jeżeli chodzi o ściganie obywatela Strony wezwanej, nie znajdującego się na obszarze Strony wzywającej.
- Jeżeli w wezwaniu o pomoc prawną żąda się rewizji lub zajęcia dowodów rzeczowych, natenczas uczyni mu się zadość tylko wtedy, jeżeli zachodzą warunki, pod którymi według postanowień tej umowy byłoby dopuszczalne wydanie.

Art. 73.

Przedmioty wymienione w art. 71 ust. 1 p. c) należy zwrócić bez kosztów, o ile władza wezwana inaczej nie postanowi. Prawa osób trzecich pozostają w każdym razie zastrzeżone.

Art. 68.

Les frais et les taxes qui sont résultés pour une des Parties Contractantes sur son propre territoire de la procédure d'extradition ou de la livraison des objets indiqués à l'art. 67 ne seront point remboursés.

L'autorité ayant livré l'extradé doit cependant communiquer le montant de ces frais à l'autorité requérante, afin qu'elle puisse réclamer le montant de ces frais des personnes tenues à les couvrir. La somme ainsi versée sera retenue par la Partie requérante.

Art. 69.

Si un État tiers livre une personne à une des Parties Contractantes, l'autre Partie autorisera le transport par son territoire, en tant que la personne extradée n'est point ressortissante de cette Partie.

Les art. 50—52 et 60 s'appliquent en ce qui concerne la demande de transit.

Chapitre 2.

Bons offices en matières pénales.

Art. 70.

Les tribunaux de droit commun et les ministères publics de deux Parties Contractantes se prêteront mutuellement, sur demande, leurs bons offices dans les affaires pénales, conformément aux dispositions qui suivent.

Art. 71.

Les bons offices comprennent:

- a) La signification de tous les documents relatifs à la procédure y compris les jugements.
- b) L'audition des inculpés, témoins ou experts, la descente sur les lieux, les perquisitions et la saisie, ainsi que toute autre mesure d'instruction.
- c) L'envoi des documents, des dossiers judiciaires, des copies de ces derniers, des pièces de conviction, ainsi que des objets provenant de l'infraction ou sujets à la confiscation.
- d) L'envoi des renseignements des casiers judiciaires.

L'exécution des jugements criminels de l'autre Partie n'aura point lieu.

Art. 72.

Les bons offices peuvent être refusés:

- a) lorsque l'action, constituant l'infraction, n'est point punissable selon les lois de la Partie requise, ou constitue un crime ou délit de caractère politique ou purement militaire;
- b) lorsqu'il s'agit de la poursuite d'un ressortissant de la Partie requise qui ne se trouve point sur le territoire de la Partie requérante.

Si la commission rogatoire exige que soit opérée la perquisition ou la saisie de pièces de conviction, il sera donné suite à ces demandes sous les mêmes conditions sous lesquelles, en vertu de la présente Convention, l'extradition aurait lieu.

Art. 73.

Les objets indiqués à l'art. 71, alinéa 1, N. c) doivent être renvoyés sans frais, à moins que l'autorité requise n'en décide pas autrement. Les droits des tiers subsistent dans tous les cas.

Art. 74.

Do pomocy prawnej w sprawach karnych stosują się odpowiednio przepisy art. 8 do 20 niniejszej umowy.

Rozdział 3.

Zawiadamianie o skazaniu.

Art. 75.

Strony umawiające się będą sobie wzajemnie przesyłały odpisy kart karnych lub wyciągi z prawomocnych wyroków skazujących, które dotyczą obywateli drugiej Strony.

Postanowienie to nie będzie miało zastosowania, o ile wyrok wedle przepisów obowiązujących w sądzie orzekającym nie podlega wpisaniu do rejestru karnego.

Nadto będą sobie obie Strony przysyłały zawiadomienia o dalszych orzeczeniach, odnoszących się do takich wyroków, o ile orzeczenia te notowane są również w rejestrze karnym.

Wspomniane odpisy i wyciągi przesyłane będą do władzy prowadzącej w drugim Państwie rejestr karny, a gdyby ta władza nie była znana władzy przysyłającej, do Ministerstwa Sprawiedliwości drugiego Państwa.

Wiadomości, jako też żądania wyjaśnień z rejestru karnego, należy kierować do Ministerstwa Sprawiedliwości drugiego Państwa, o ile władza prowadząca rejestr karny nie jest znana władzy wzywającej.

Umowa niniejsza będzie ratyfikowana, a dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Warszawie w czasie możliwie najkrótszym. Umowa ta wejdzie w życie w miesiąc po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych. Może ona być wypowiedziana przez każdą ze Stron umawiających się; w tym wypadku będzie obowiązywała jeszcze przez sześć miesięcy od daty wypowiedzenia.

Na dowód czego Pełnomocnicy obu Stron podpisali niniejszą umowę i wycisnęli na niej swe pieczęcie.

Sporządzono w Belgradzie, w języku francuskim, w dwóch zgodnych oryginałach, dnia czwartego maja 1923 roku.

L. S. (—) *Okęcki* L. S. (—) *Dr. D. Arangélovitch*
L. S. (—) *Janko Babnik*

Aneks
Do art. 46 ustęp 1.

WYKAZ

centralnych władz administracyjnych Rzeczypospolitej Polskiej i Królestwa Serbów, Kroatów i Słoweńców, których dokumenty nie wymagają żadnego uwierzytelnienia dla użytku na terytorjum drugiej Strony umawiającej się.

A. RZECZPOSPOLITA POLSKA :

1. Wszystkie Ministerstwa,
2. Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej,

Art. 74.

Les stipulations des art. 8—20 seront appliquées d'une façon analogue en ce qui concerne les bons offices en matières pénales.

Chapitre 3.

Communication des condamnations.

Art. 75.

Les Parties Contractantes se communiqueront réciproquement par la voie officielle les extraits du casier judiciaire ou les extraits des jugements passés en force de chose jugée en tant que ces documents concernaient les ressortissants de l'autre Partie.

Cette disposition ne sera point appliquée au cas, où la condamnation n'est pas de nature, d'après les règles obligatoires pour le tribunal ayant jugé l'affaire, à être portée sur le casier judiciaire.

Les Parties Contractantes se communiqueront également les décisions ultérieures concernant les dites condamnations en tant que celles-ci auront été portées sur le casier judiciaire.

Les copies et extraits seront adressées à l'autorité chargée de la statistique pénale ou, si celle-ci n'est pas connue, au Ministère de la Justice de l'autre État.

Les communications ainsi que les demandes de renseignements du casier judiciaire seront adressés au Ministère de la Justice de l'autre État, si l'autorité chargée de la statistique pénale dans l'autre État n'est pas connue.

La présente Convention sera ratifiée et les instruments de ratification seront échangés à Varsovie aussitôt que faire se pourra. Elle entrera en vigueur dans le délai d'un mois après l'échange des instruments de ratification. Elle pourra être dénoncée par chacune des Parties Contractantes en restant dans ce cas en vigueur pendant six mois à compter du jour de la dénonciation.

En foi de quoi les Plénipotentiaires de deux Parties ont signé la présente Convention et y ont apposé leurs cachets.

Fait à Belgrade, le 4 mai mille neuf cent vingt trois, en français, en deux originaux conformes.

(L. S.) *Okęcki* (L. S.) *Dr. D. Arangélovitch*
(L. S.) *Janko Babnik*

Annexe
à l'art. 46, al. 1.

SPÉCIFICATION

des autorités administratives centrales de la République Polonaise et du Royaume des Serbes, Croates et Slovènes, dont les documents n'ont besoin d'aucune autre légalisation, pour être employés dans le territoire de l'autre Partie Contractante.

A. RÉPUBLIQUE POLONAISE.

1. Tous les Ministères.
2. Office pour la défense des intérêts du fisc (Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej).

3. Główny Urząd Statystyczny,
4. Główny Urząd Ziemski,
5. Główny Urząd Likwidacyjny,
6. Kancelarja Prezydenta Rzeczypospolitej,
7. Kancelarja Sejmu i Senatu.

B. KRÓLESTWO SERBÓW, KROATÓW I SŁOWEŃCÓW:

1. Wszystkie Ministerstwa,
2. Kancelarja Dworu Królewskiego,
3. Kancelarja Parlamentu.

3. Office statistique central (Główny Urząd Statystyczny).
4. Office agraire central (Główny Urząd Ziemski).
5. Office central de liquidation (Główny Urząd Likwidacyjny).
6. Chancellerie du Président de la République.
7. Chancellerie du Parlement.

B. ROYAUME DES SERBES, CROATES ET SLOVÈNES.

1. Tous les Ministères.
2. Chancellerie de la Cour Royale.
3. Chancellerie du Parlement.

PROTOKÓŁ.

Przy podpisaniu umowy z daty dzisiejszej Pełnomocnicy obu Stron umawiających się złożyli następujące zgodne oświadczenie:

1. Za język serbo-kroacko-słoweński w rozumieniu art. 4 niniejszej umowy będzie uważany język serbski, język kroacki i język słoweński.

2. Z uwagi na znaczne różnice, zachodzące pomiędzy ustawodawstwami dzielnicowymi obu Stron umawiających się pod względem kwalifikacji prawnej niektórych przestępstw, właściwe władze Polski i Królestwa Serbów, Kroatów i Słoweńców, stosując postanowienia niniejszej umowy, winny na to zważać i szczególnie baczyć, aby przestępstwa mniejszego znaczenia nie były przedmiotem żądań o wydanie stawianych na podstawie umowy.

Sporządzono w Belgradzie dnia czwartego maja 1923 r.

(—) Okęcki (—) Dr. D. Arangélovitch
(—) Janko Babnik

Zaznajomiwszy się z powyższą umową, uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości, jak i każde z zawartych w niej postanowień; oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzoney pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

W Warszawie, dn. 10 lutego 1926.

(—) S. Wojciechowski

Przez Prezydenta Rzeczypospolitej
Prezes Rady Ministrów

Minister Spraw Zagranicznych
(—) Al. Skrzyński

L. S.

PROTOCOLE.

Au moment de signer la Convention en date de ce jour les Plénipotentiaires de deux Parties Contractantes ont de commun accord déclaré ce qui suit:

1. Comme langue serbe-croate-slovène au sens de l'art. 4 de la présente Convention sera entendue la langue serbe-croate et la langue slovène.

2. Vu les grandes différences existant dans les lois locales de deux Parties Contractantes quant à la détermination du caractère juridique de quelques unes des infractions, les autorités compétentes de Pologne et du Royaume des Serbes, Croates et Slovènes devront, dans l'application des dispositions de la présente Convention, prendre en considération et prêter leur attention toute particulière à ce que les infractions de minime importance ne constituent pas l'objet des demandes d'extradition à formuler à la base de la Convention.

Fait à Belgrade, le 4 mai 1923.

(—) Okęcki (—) Dr. D. Arangélovitch
(—) Janko Babnik

Après avoir vu et examiné ladite Convention, NOUS l'avons approuvée et approuvons en toutes et chacune des dispositions qui y sont contenues; déclarons, qu'elle est acceptée, ratifiée et confirmée, et promettons qu'elle sera inviolablement observée.

En Foi de Quoi, NOUS avons donné les présentes, revêtues du Sceau de la République.

A Varsovie, le 10 février 1926.

(—) S. Wojciechowski

Par le Président de la République
Le Président du Conseil des Ministres

Ministre des Affaires Étrangères
(—) Al. Skrzyński

L. S.